

види въ камарата министра на външнитѣ дѣла и ще ни обади, кога ще ни приеме тоя министъръ. И, наистина надвечеръ часа кждѣ 6 ние получихме отъ него писмо, съ което ни съобщаваше, че министрътъ щѣлъ да ни приеме на другия день, недѣля, и че той, графъ Распони, щѣлъ самъ да дойде да ни земе и да ни заведе съ кола у него. Но тоя день, сжббота, ние не рекохме да стоимъ празни. Веднажъ въ Римъ, ние поискахме да видимъ, поне мимоходно, по-забѣлжителнитѣ любопитности въ тоя вѣченъ и съ всемирно значение градъ. Придружени отъ единъ господинъ, когото ни изпрати графъ Распони нарочно за тази цѣль, ние посѣтихме Капитола, Колизея, палата на римскитѣ цезари, Пантеона, прочутата черква Св. Петъръ и други още паметници, които нѣма да описвамъ тука. Азъ бѣхъ посѣтилъ Римъ и като простъ туристъ прѣзъ лѣтото отъ 1870 г., когато засѣдаваше тамъ и прочутиятъ католически вселенски съборъ за утвърждение и прогласяване непогрѣшимостъта на римския епископъ, папата. Но Римъ съ своитѣ стари и срѣдновековни паметници, съ своитѣ исторически възпоминания както отъ езическитѣ, така послѣ и отъ християнскитѣ врѣмена всѣкога възбужда и голѣмъ интересъ, и голѣмо любопитство, което ние удовлетворихме до колкото ни позволяваха другитѣ належещи наши длъжности по възложената ни мисия.

На 21 ноемврия (3 декемврия), недѣля, часа на 12^{1/2} дойде при насъ графъ Распони, за да ни земе съ своя каляска и ни заведе при министра на външнитѣ дѣла, но тоя послѣдния билъ се поразболѣлъ отъ вечеръта, та обади чрѣзъ единъ службашъ въ министерството му, че не ще може да ни приеме него день. Бѣше нагласено да идемъ сжщия день да посѣтимъ и министра прѣдседа-